

Trix Terwindt
Leidsestr.weg 15 fl 425
2594 BA, Den Haag
Den Haag 15 december 1984.
Geachte heer Wijnen,

Als ondertekenaar voor de Raad van Overleg van de Stichting 40 -45 ben ik (volgens mijn gevoel) een antwoord schuldig in verband met de huldiging van Mr. v.d. Heerendonk. Zelf ben ik een der zwaar getroffen slachtoffers, die maar net Haaren, NN Blok Ravensbrück en Mauthausen overleefde (Englandspiel). Ben na de oorlog nooit meer uit doktershanden geweest al heb ik mijn wilskracht getoond door met vallen en opstaan nog een korps stewardessen op verzoek van Plesman op te zetten en 5 jaar te leiden, waarna ik zelfs nog naar Canada emigreerde op een farm werkend van 6 a.m. tot 09.30 p.m., ja zelfs een winter alleen de verantwoording had (zonder knecht of zo) over de 90 varkens + biggen, 30 beafcatle en 8 melkkooien, 300 kippen enz. 3 teenagers, die overdag naar school gingen. Kort daarop ben ik ineen gezakt. Een vriendin van mij, die bij ons logeerde, vroeg achter mijn rug om een oorlogspensioen aan. Eerst weigerde ik en schreef 40'45'. "Waarom besteden jullie geen geld aan research. Dan zouden wij kunnen genezen en gelukkig kunnen leven en werken en behoeven jullie geen pensioenen te betalen". Enfin, ik was gedwongen pensioen te aanvaarden ofschoon ik 15 jaar met KLM verbonden was geweest. Stam ik uit de tijd dat er geen pensioenen bestonden. Mijn man bezat ook geen inkomen als ex-piloot, die toen na hun 50 ste niet meer mochten vliegen. Wij leefden van een miniem (150 per maand uitbetaling, dividend bepaald door mijn broer die de onverdeelde boedel van mijn vader beheerde (6 erfgenamen). Ben minstens 20 doktoren en specialisten langs geweest, waaronder twee vermaarde Nederlandse zenuwartsen. Niemand wist raad. Wij zijn noodgedwongen naar Nederland terug gekeerd omdat ik volledig in bed terecht kwam en ziek zijn in het buitenland onbetaalbaar was. 12 jaar uit het land te zijn geweest en 100 % afgekeurd terugkomend kon ik eerst zelfs niet in Nederland verzekerd worden. 40 -45 deed niets om deze problemen op te lossen Mijn man stierf eind 1968. (onleesbaar) 1969 hoorde ik voor het eerst over Bastiaans! Door de LSD film. Zocht contact met hem. Had geen geld om onder behandeling te gaan (LSD werd niet vergoed). Ik verzocht v.d. Heerendonk persoonlijk om een lening (bood hoge rente aan en als onderpand mijn deel onverdeelde boedel dat tonnen waard was). Hij weigerde "al het geld ging op aan salarissen" (onleesbaar). Vanaf dat ik inzakke als "aansteller" en vond het schande dat ik, B. pensioen had en naar een psychiatrische kliniek wilde (Zo moest ik mijn 2 (doorgehaald) tweekamer flat verkopen. (spaargeld van KLM naoorlogse jaren dat ik op 1 kamertje woonde) om naar Bastiaans te kunnen gaan. Daarbij bleek dat behalve KZ syndroom ik een verbrijzelde nek had dat Bastiaans de eerste minuut al zag. Terug in Nederland bleek dat mijn 100% invalide inkomen lager was dan een KLM stewardess. Ik heb geen respect voor deze heren, de goeden niet te na gesproken. Met vriendelijke groeten.

PS. Ik vecht inmiddels 14 jaar voor behoud Prof. Bastiaasn en zijn methodes!